

han til Øvelse paa en Mark, der ligger ca. 20 Minutter fra Stillingspladsen, idet han overfor Lægen havde erklæret, at han godt kunde gøre lettere Tjeneste med, hvorfor Lægen forsøgsvis tillod ham det.

Undervejs til Øvelsespladsen blev han sløj og fik Tilladelse til at træde ud af Geleddet, og der blev en Korporal tilbage hos ham. Chefen for Sønderjyds Kommando, Oberst Moltke, passerede i det samme forbi og bemærkede til den menige, at han ved Festen Aftenen i Forvejen havde set daarlig ud, og at han burde være gaaet i Seng i Stedet for at sidde i „Folkehjemmet“ til Kl. 12—1 om Aftenen.

Nr. 266 Jørgensen deltog ikke i Dagens Øvelse den 29. Oktober 1920 og erklærede, da han blev spurgt om, hvorledes det gik, at han ikke kunde følge med, og han hellere vilde blive hjemme som Stuevagt. Denne Tjeneste beholdt han saa, indtil han den 5. November 1920 paa ny meldte sig til Lægen. Da han saa noget sløj ud, foreslog Dr. Michelsen ham fri for praktisk Tjeneste, foreløbig i 5 Dage. Han fremviste ingen Tegn paa nogen alvorlig organisk Lidelse, og Lægen gik ud fra, at hvis en saadan virkelig havde foreligget, vilde den være blevet konstateret paa Sygehuset og meddelt Lægen ved Udskrivningen.

Efter Dr. Michelsens Mening er der ingen Grund til at antage, at Tjenesten skulde have oversteget hans Kræfter eller fremskyndet hans Død, navnlig da ogsaa hans Sygdom kun var af lettere Art.

Den 6. November 1920 forlod Jørgensen sit Kompagni, og den 8. November 1920 fik Bataillonens fra Københavns Garnisons Sygehus Meddelelse om, at han var indlagt „dersteds“. — Om Natten rejser han til København uden at meddele det til nogen. Naar jeg ser, at „Social-Demokraten“ anker over, at han blev efterlyst af Politiet, er det noget selvfølgeligt. Naar en Mand deserterer, er det vedkommende Kommandos Pligt at eftersøge ham og faa oplyst, hvor vedkommende er.

„Bataillonens skrev saa til Sygehuset og meddelte, at den menige var Absentant, og Bataillonens bad derfor om at faa Meddelelse, naar den menige skulde udskrives, saaledes at han kunde afhentes paa samme Maade som enhver Absentant, der ikke melder sig tilbage.

Jørgensens Kammerater erklærer, at de havde det Indtryk, at han var syg, og at han led i høj Grad af Hjemve, det havde han ogsaa lidt af som Rekrut. I

Aabenraa var han nærmest selvpogivende og sløj. Han har udtalt, at han ikke mere vilde paa Sygehuset i Aabenraa, da de var Tyskere derude, og at han ikke følte sig godt tilpas derude.

Om hans Ulyst til at være paa Sygehuset i Aabenraa er der hverken fra ham selv eller fra hans Kammerater tilgaaet Kompagniets Befalingsmænd nogen Meddelelse.“

Ærede Medlemmer ved jo, at efter at han har ligget en Tid paa Amtssygehuset her i København, afgaar han ved Døden. Men efter denne Fremstilling af de Undersøgelser, jeg har ladet foretage, vil ærede Medlemmer se, at der er ikke sket denne Mand nogen Overlast, han er ikke paa nogen Maade blevet behandlet ilde. Lægen, som første Gang synede ham, bad ham indlægge sig herhjemme og ikke rejse til Sønderjylland, men paa sit udtrykkelige Ønske om at følge med sine Kammerater fik han Lov til at rejse derved, saaledes som det her foreligger oplyst. Jeg har derfor til min Forbavselse set, at man i „Social-Demokraten“ Dag efter Dag er faldet over Hæren og dens Befalingsmænd i Anledning af denne Soldats Død. Men det er rigtigt nok, hvad den ærede Forespørger gentog flere Gange, at han har sine Oplysninger fra en Medarbejder ved „Social-Demokraten“, der har sagt det og det, og det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen erklærede jo, at han vidste ikke, om det var rigtigt. Jeg kan konstatere, at det er i højeste Grad urigtigt. Jeg er blevet forbavset over den letsindige Maade, hvorpaa man i denne Tid skriver i „Social-Demokraten“ og skriver om Hæren Ting, der slet ikke er passeret; sker der blot en lille Smule, saa udmaler de det paa det stærkeste.

Der er et Spørgsmaal til, som jeg vil tage med for at illustrere dette, og som det undrer mig, at det ærede Medlem ikke kom ind paa. Det drejer sig om en Korporalselev, der hedder A. C. Hagedorn, som ogsaa var blevet syg, og som besvimede, da han kom ind og traadte af i Kasernegaarden. Om ham har der ogsaa været skrevet i „Social-Demokraten“ op ad Vægge og ned ad Stolper; om ham har der været skrevet, hvorledes han er blevet ilde behandlet under Øvelserne o. s. v. Jeg har derfor ønsket en Udtalelse fra vedkommende Korporalselev selv, og han svarer:

„I Henhold til Korporalskolens Ordre af Dags Dato skal jeg angaaende mit Anfald af Besvimelse den 12. November 1920 opgive: